

belyse i min Omtale af Lovforslaget. Jeg skal sige til, at ligesaa hjært, som det naturligvis har været Forslagsstillerne at se denne Adresse fremkomme, ligesaa vist tror jeg ikke Forslaget egentlig kan siges at være foranlediget ved Adressen, saa denne Opfordring i Adressen til Rigsdagen om ikke at tabe denne Sag af Syne, havde man forjaavidt ikke behøvet, som det vist er et af de Punkter, som Rigsdagen, eller ialtsald Folkethinget, mindst har tabt af Syne i de sidst forløbne Aar, og ligesaa vist heller ikke vil tabe af Syne i de kommende Aar. Efter at Forslaget er fremkommet, er det os imidlertid meget hjært at se en Del af dets Hovedpunkter støttet med saa stor Varme af samtlige Landets Kjøbstæder. Skulde det ikke være muligt, at Samarbejdet mellem samtlige Landets Kjøbstæder og Flerparten i denne Sal skulde være nok til at bære en saadan Reform igjennem?

Timestad: Det Anliggende, dette Lovforslag angaar, er jo uden al Tvivl et saadant, som altid har været mødt med megen Sympathi i dette Thing, og om jeg end tidligere har været noget tilbøielig til at drage i Tvivl, om den Varme, med hvilken man omfattede denne Sag udenfor dette Thing, stod fuldkommen i Hvide med den Begejstring, der altid udtaltes derfor her i Thinget, negter jeg ikke, at Erfaringen i de senere Aar har hos mig gjort den Overbevisning stærkere, at det virkelig er et mere almindeligt Folkeønske at se en Reform i denne Retning komme frem. Fra den Side kan der altsaa ikke være nogen Grund til Andet end at hilse Fremkomsten af dette Lovforslag med Velvilje; og ligesom der ikke er Grund til Andet fra den saglige Side, saaledes haaber jeg ogsaa, at man maa kunne sige det Samme fra den politiske Side. Det er idetmindste mit Haab, at dette Lovforslag vil give Stødet til, at man kommer bort fra den usalige Virksomhedspolitik, som har hersket her i Thinget i forrige Samling og i denne Samling. Det er mit Haab, at denne Politik ved dette Lovforslag vil faae et Grundstød. Jeg tænker mig, at det ærede Medlem, som indbragte dette Lovforslag (Monrad), og som jo ved forskellige Leiligheder og paa forskellige Steder har lagt for Dagen, hvor meget denne Politik er ham imod, har med sin sædvanlige Starphæthed set, at naar han først kunde faae Flerparten i Salen ind paa en Forhandling med Regjeringen og det andet Thing om et saadant Anliggende — og jeg antager vel, at det er Meningen, at det ikke er Meningen andet, end at det er gjennem Forhandling

med Regjeringen og det andet Thing, at man tænker sig dette Lovforslag fremmet — kunde faae Forhandlingen mellem Regjeringen og det andet Thing til lyslevende at blusse op, saa vilde Urimeligheden ved at fastholde den hidtilværende Visnepolitik med Hensyn til de Forslag, hvortil Initiativet fremkommer fra anden Side, komme til at staa i et saa blændende klart Lys, at Ingen vilde kunne udholde det længere. Jeg vil sige, at efter den Opfattelse, som jeg saaledes har, kan jeg end ikke Andet end finde det meget fint og rigtigt og diplomatisk, at det samme ærede Medlem, jeg omtalte, ved sit Indledningsforedrag syntes at give Visnepolitiken en Slags — hvad skal jeg kalde det? — Absolution, idet han jo betegnede det som noget meget Mennefseligt, at man har sig ad paa den Maade. Vel er jeg ikke enig med det ærede Medlem i at finde Visnepolitiken saa mennefselig, tværtimod, jeg vil være mere tilbøielig til at finde den umennefselig; men jeg kan finde det meget rigtigt, at det ærede Medlem ad en saadan Vej søger at lette for dette Thing at komme bort derfra. Det er med dette Haab, jeg har set dette Forslag fremkomme, og det vil indsees, at det maa have været en særlig Glæde for mig, hvis Bestræbelser altid have været rettede paa at fremkalde Muligheden for en rolig Forhandling af Sagerne her i Salen, og som, det tør jeg nok sige, særlig iaar har vist, at jeg kunde bringe store Offre for at bortrydde de Hindringer, der kunde stille sig i Veien derfor. Skulde jeg imidlertid have skuffet mig i dette Haab, skulde det være Meningen, at man vil fremdeles fastholde den Politik, som har hersket i forrige Samling ligeoverfor Regjeringens Forslag, og som jo desværre ogsaa i denne Samling har baaret saa uheldige Frugter — jeg behøver ikke at nævne Andet, end at i den lange Tid, Folkethinget har holdt Ferie, er der ikke, saa vidt mig bekendt, i et eneste Udvalg udenfor Finansudvalget blevet holdt ialtsald Andet end konstituerende Møde — skulde det være Meningen at fortsætte denne Politik og altsaa faktisk fornegte Regjeringens Ret til Initiativet, og skulde det være Meningen, saaledes som der er blevet hntet om og har været varslet om, at man ved Siden deraf vil bevirke Frembringelsen af en Række private Forslag, saaledes at man tog Bestemmelsen om, hvad der skal være Gjenstand for Thingets Virksomhed og for Thingets Arbejde ud af Kongens Regjerings Haand og lagde den over i et enkelt Partis Haand, saa vilde ganske vist jeg og de Medlemmer, der samstemme med mig, deri finde noget saa ubnor mit, finde en saada